

VANDREN VÄLBETÄNKT.

Ef. 5: 15, 16. "Sen därför till, att I vandren välbetänkt, icke såsom ovisa utan såsom visa, köpande tiden, ty dagarne äro onda."

Det var till de på Herren Jesus troende i Efesus, Apostelen Paulus först skref dessa ord. Hela hans brev vittnar om, huru innerligt han var fäst vid dem. Han välsignade Gud vid tanken på deras tro och kärlek och böjde sina knän för vår Herre Jesu Kristi fader i bön, att han ville än ytterligare rota och grunda dem här i. Men han visste ock, huru svårt det kunde blifva för Herrens vänner i det stora i afguderier sänkta Efesus. Han insåg icke blott, att somliga skulle frestas till att jemka med sig och blifva mer och mer verldsligställda, utan ock att andra skulle så draga sig undan, att de åsidosatte sina medborgerliga skyldigheter. Derfor kommer han med sina närstående förmaningar, och i ofvanstående ber dem så hjertligt att "Se till att vandra välbetänkt."

De troende behöfva under sin vandring hemåt vara ytterst försigtiga. De ha något att förlora, och den andra världen skall icke försumma något medel eller tillfälle för att beröfva dem deras skatt. Huru många Zionsvandrare ha icke narrats bort från Guds Sons tro och Guds barns krets genom kärlek till denna världen? Kanhända var det på en bjudning, en bättre sådan, tillstånd afförändrar eller andra vänner, som snaran aldrig först kastades? Och så drogs offeret med mer och mer, till dess ingen egentlig skillnad fanns mellan den en gång frigjorde och världen. Hvad som förmöjer den ene, det gör den andre. Om ock något olika i åsigt och handlingsätt förefrigt, draga de mot samma mål. Verldsvännerna har måhända höjt sig en smula, och Gudsvännerna har sänkt sig ned, gifvit sin hand till jemnlighet, och så går det under namn af humanitet eller något dylikt rakt mot förderfet för begge parterna. Den enda skillnaden på dem är, att hos den fallne sitter i minnet kvar en tagg, som icke allensat, på minner om hvad han förlorat, utan äfven pekar hän på hvad han kommer att skörda i världens sällskap. "Han som världens vän vill vara, han varder Guds ovän." Och på ett annat ställe heter det: "Ve världen!" För sent kommer en sådan att ångra sitt dåliga byte. Må vi vandra välbetänkt, uppköpande tiden! När den en gång gått, kommer den icke tillbaka.

Men å andra sidan ser man, huru som många Guds barn draga sig så undan världen, att de äfven förgäta sina pligter som medlemnar eller

medborgare i samhället. Det har aldrig varit Guds mening, att endast de, som äro ogudaktiga, ega rätt och förmåga att styra ett samhälle, ett samhälle som i sig innefattar både troende och icke troende undersåtar. Visst icke. — Tvärtom ville han väl hållre ha troende på sådana platser, i synnerhet som "han vill, att alla människor skola frälste vardas och komma till sanningens kunskap." Huru många vrånge domsbeslut ha icke blifvit fälda och utförda icke blott på oomvända utan äfven och kanske mest på Guds eget folk, ett folk, som gjort hvad de kunnat för att hjälpa världen från evig förtäpelse och undergång, och det bara därför, att domstolen innehafte af kristus fiendliga magter. Och hvoms är skulden? Icke endast de gudlöses, utan äfven de gudfruktiges, som dragit sig undan vid de allmänna valen och icke gjort hvad de kunnat och bort. Att en orättfärdig styrelse finnes, är därför till god del de kristnes skuld. Må de vandra betänkt! Ty sedan öfverheten en gång är tillsatt, är ingenting annat för de kristne att göra, än bara lyda och betrakta dem som Guds tjänare, som sådant skola sköta, vetande att, ho sig sätter emot Guds förordnande; och de, som sätta sig deremot, skola få dom öfver sig." (Rom 13.) Sant är, att många öfverhetspersoner äro ogudaktiga och göra orätt, men det är lika sant, att "ingen öfverhet finnes utan af Gud." Vågade Paulus säga dylikt, när kejsar Nero regerade, så låter han väl icke heller i våra dagar pruta med sig. Må därför de kristne äfven i vår tid "se till, att vandra välbetänkt, icke såsom ovisa utan såsom visa, köpande tiden, ty dagarne äro onda." Ty det möter en kristen, såsom Luther säger, så mångfaldiga hinder och orsaker att försumma nyttiga göromål, att han nära nog såsom en fånge måste lösrycka sig och liksom stjäla tiden och tilläfvventyr och dyrt lösa den med ogunst o. s. v. Deraf har ordspråket blifvit: "Vänner äro tidstjuvar. Är Du på Jesus troende, så vinnlägg dig att göra så mycket godt, du kan på passande tid. Sådan försigtighet är så mycket mer af nöden, som dagarne äro onda. Huru skall det väl gå för lättingar och spelare den dag, då de skola stå till svars inför Gud, för det de förstört så mycken tid? Du säger: "Vi spela icke om penningar utan till tidsfordrif. Då lig ursäkt. Tid är penningar, säger ordspråket; och vi tillägga, att den är mycket dyrbarare. Det kommer en stund, då vi sjelfva inse detta. Måtte den stunden blott icke vara den sista!" C. O. H.

PRENUMERERA!!!
Endast 20 cents till årets slut.

DEN FÖRLORADE SONEN.

LUK 15.

Forts. fr. föreg No.

Den fröjd är börjad, som ej skall sluta;
Men äldre sonen ej hemma är.
Den arme trälen, han vill ej njuta
Den sanna fröjden, som Gud beskär.
Han söker vinna
På gerningsvägen
Sitt arf och hinna
I nöda trägen
Till faders huset, det sanna mål,
Men stannar ute.—Han fröjd ej tål.
Han kallar till sig en dräng och
frågar:
"Hvad är på färde, förty jag hör
Musik der inne? O säg, hvem vägar
Tillstå sådant? Hvem är det för?
O, har min fader
Sig rubba lätt
Och gjort sig gläder,
Då jag mest grätit?
Fast jag är gammal, jag har dock ej
Förspott ett sådant oväsen, nej!"
"Din bror har kommit, som irrat
borta
I synd, elände och nästan död,
Se'n efter nöjernas dagar korta
Han mycket lidit af hungersnöd.
Din fader ljuder
Oss glada vara,
Och därför ljuder
I toner klara
Den sköna sången, du hörder här.
Den feta kalffen ock slagtd är"

"Ack, låt oss icke här längre dröja!
Nej, låt oss dela de sällas kor,
Som glädjetoner i rymden höja
Och göra Fadrens glädje stor!"
Men denne svarar:
"Jag vill det icke
Om detta varar,
Jag aldrig blicke
In i den boning, der förr jag var
I tjenst hos fadern så många dar."

Du, käre vän, som än liknar slafven
Der väl behöfde din kraft få stärkt.
Din hydda glider alltjemt mot graf-
ven
För dig kanhända helt obemärkt.
När vill du stanna
Och söka friden
Den enda sanna,
Som fås i tiden?
Hur hemskt, om soien för dig ned
går
Då, ännu vredgad, du ute står!

Se, fadern önskar att ock få sluta
Den äldre sonen uti sitt sköt
Och beder denne af fröjden njuta;
Men hårdt han hjertat för bönen
"Jag tjenat har dig [slöt.
I åren många,
Du aldrig gaf mig
De åren långa
En enda killing, att äfven jag
Mig kunde glädja en enda dag."

"Ja, märk det, fader, jag ser ditt
sinne:
Du vill ej gifva din äldre son
För tråget arbet' hvad han der inne
Har fått af dig och det ej som lån.
En son, som söker
I syndens villa
På lastens skökor
Ditt gods försilla,
En sådan är det du håller af.
Han borde ligga i glömder graf!"

Så många meniska här ängsligt
söker
Att himlen nå på en sidoväg.
Den samma nöden och straffet öker
Och glädjen aldrig han når, ty säg,
Om det kan vara
Den rätta vägen:
Arbeta bara
Och vara trägen,
Och frälsningsnåden i Jesus Krist
Är någonting, han behöfver sist.

Må de då glädjas i Gud, som kunnat—
Ty äfven detta har han befallt.
Och denna fröjden dem ej missunna,
Fast i ditt hjerta det kännas kallt.
Med dina vänner
Du får ej glädje,
Och Gud, som känner
Dig bäst, tillstodje
Ej något sådant, som: glädja dig
I annan krets, än han har hos sig.

Men hör hur fadrens svar nu lyder:
"Min son, du är ju alltid hos mig."
Så fadern allt till det bästa tyder—
"Och hvad jag eger, tillhör ju dig.
Om du ej unnat
Dig glad att göra,
Då du har kunnat,
Så må du höra,
Att nu man måste här glädja sig
Af hela hela hjertat rätt innerlig."

Jag öfver brodern, som döden armat
Och ämnat krossa i nöd och qual,
Jag öfver honom har mig förbarmat
Och burit hem till min fröjdesal."
Han tappad blifvit
Och dödad varit,
Men har fått lifvet
Och hjälp erfarit.

Man fröjdas måste, om än ej du
Vill med oss dela vår glädje nu."
Om sådan glädje deruppe blifver,
När yngre sonen besinnar sig,
Hvem är den man, som för mig be-
skriver
Den fröjd, som räcker evinnerlig,
När äldre sonen
Till Jesus hastar?
Jag ber er: Hänen
Den ej, han kastar
Sig snart i stoffet för Jesus! Då
Den fröjden aldrig skall ända nå.
C. O. H.

Dr. R. M. Simpson,
— LÄKARE —
456 Main Street - - - WINNIPEG.
Kontorstid 10—11 f. m. 2—4 och
7—8 e. m. Telefonförbindelse.